se nebránila, a závěr stěžovatelem z toho vyvozený, že tím bylo odčiněno původní násilné jednání obžalovaného, nejsou vzaty z obsahu rozsudku a nelze k nim proto přihlížeti. Neodůvodněnou, z části po zákonu neprovedenou zmateční stížnost bylo proto zavrhnouti.

Čís. 2891.

Ke skutkové podstatě zločinu podle § 99 tr. zák. se nevyhledává, by z pohrůžky (kvalifikované podle § 98 b) tr. zák.) skutečně vzešla důvodná obava v ohroženém neb v osobách jsoucích pod jeho ochranou. Stačí, byla-li k tomu pohrůžka aspoň objektivně způsobilou; tuto způsobilost dlužno posuzovati s hlediska napadeného se zřetelem k jeho osobní povaze, jeho poměrům a důležitosti zla, jímž bylo hrozeno. Osobní neohroženost napadeného způsobilosti té nevylučuje, nýbrž vždy záleží na tom, zda při objektivním uvážení všech okolností má ohrožený důvod míti za to, že vyhrůžka bude splněna.

(Rozh. ze dne 9. září 1927, Zm I 253/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 25. února 1927, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle § 99 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Po věcné stránce (čís. 9 a) § 281 tr. ř.) namítá stěžovatel, že byl odsouzen neprávem, poněvadž a) nestačí prý k naplnění skutkové podstaty zločinu podle § 99 tr. zák., že jeho pohrůžka byla způsobilá vzbuditi obavy v osobách ohroženému blízkých, ježto prý je třeba, by v ohroženém samém byly takové obavy skutečně vzbuzeny, čehož prý tu nebylo, poněvadž ohrožený hajný prohlásil, že o sebe strachu neměl a jeho rodině ničím nebylo hrozeno; b) že nejde o vážné pohrůžky, nýbrž spíše o uličnictví, vylučující trestný úmysl v § 99 předpokládaný. Než v onom směru není zmateční stížnost odůvodněna, v tomto není provedena po zákonu. K a) Ke skutkové podstatě zločinu podle § 99 tr. zák. se nevyhledává, by z pohrůžky (kvalifikované podle § 98 b) tr. zák.) skutečně vzešla důvodná obava v ohroženém nebo v osobách jsoucích pod jeho ochranou. Stačí, byla-li k tomu pohrůžka aspoň objektivně způsobilou; tuto způsobilost dlužno pak posuzovati s hlediska napadeného se zřetelem k jeho osobní povaze, jeho poměrům a důležitosti zla, jímž bylo hrozeno. Osobní neohroženost napadeného způsobilosti té nevylučuje, nýbrž vždy záleží na tom. zda při objektivním uvážení všech okolností má ohrožený důvod míti za to, že vyhrůžka bude splněna. Opačné stanovisko vedlo by k nemožnému důsledku, že by v konkretním případě záviselo na osobním pocitu ohroženého, zda má se určitá pohrůžka trestati, čili nic. Uváží-li se, že ohrožený, jemuž bylo opětovně hrozeno usmrcením, bydlí jako hajný o samotě mezi stráněmi a roklemi a vrací

se ze služby pozdě v noci — dlužno říci, že, i kdyby neměl pro svou osobu strachu, jak uvedl — mohl počítati s jistou pravděpodobností, že by neznámý pisatel ze msty mohl spáchati trestný čin i proti jeho rodině — třeba že v dopisech o ní výslovně nemluví. Nelze proto shledati v rozsudku právní omyl proto, že připustil, že pohrůžka obžalovaného byla způsobilou vzbuditi v ohroženém důvodnou obavu o osud rodiny, když sám o sebe strachu neměl. K b) Soud zjistil formálně bezvadně, že šlo o vážně míněné pohrůžky, psané zřejmě v úmyslu, by uvedly adresáta ve strach a nepokoj. Tímto zjištěním jest zrušovací soud vázán, pouhým jeho popíráním neprovádí zmateční stížnost onoho hmotněprávního zmatku po zákonu.

Čís. 2892.

Pro subjektivní skutkovou podstatu přečinu podle § 335 (337) tr. zák. jest rozhodnou předvídatelnost nebezpečí pro život, zdraví nebo tělesnou bezpečnost lidskou z jednání (opomenutí) pachatelova (představitelnost o příčinné souvislosti mezi jeho jednáním, pokud se týče opomenutím a oněmi účinky).

(Rozh. ze dne 10. září 1927, Zm I 205/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Písku ze dne 7. března 1927, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti života podle § 337 tr. zák., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a věc vrátil soudu prvé stolice, by ji znova projednal a o ní rozhodl.

Důvody:

Obhájce obžalovaného prováděl při zrušovacím líčení písemní stížností uplatněný důvod podle čís. 9 a) § 281 tr. ř. v tom směru, že skutek obžalovanému za vinu kladený není přečinem, na který soud nalézací uznal, proto, že nebyla zjištěna subjektivní stránka tohoto přečinu, totiž, že obžalovaný mohl předvídati, že jednání jeho jest způsobilým ohroziti tělesnou bezpečnost lidí, že tedy dotyčný výrok rozsudkový nedošel svého opodstatnění v rozsudkových důvodech. Zmateční stížnost dlužno v tomto směru uznati za oprávněnu. Přečin podle § 335 tr. zák., pokud se týče podle § 337 tr. zák. je deliktem kulposním. Rozhodnou je podle doslovu zákona po stránce subjektivní předvídatelnost nebezpečí pro život, zdraví nebo tělesnou bezpečnost lidskou z jednání neb opomenutí pachatelova, jinými slovy: představitelnost o příčinné souvislosti mezi jeho jednáním (opomenutím) a oněmi účinky. Rozsudek v tomto ohledu zjištění neobsahuje. Zjištění rozsudku, že obžalovaný dvéře přibouchl, aniž zvolal »pozor«, že se nepřesvědčil, že nikdo nestojí mezi dveřmi a že vůbec nic nepřekáží, by dvéře nemohly býti zavřeny, a že obžalovaný jednal tak neopatrně, jsou povahy pouze objektivní a nestačí podle toho, co právě bylo uvedeno, by naplnila všecky